

Adgangen til forbud mod ægteskab efter den nugældende § 646, stk. 2, findes ikke påkrævet og er derfor ikke medtaget, jf. betænkningen side 89.

Til § 642

Den foreslåede bestemmelse afløser bestemmelserne i § 646, stk. 1, § 647 og § 648, stk. 1. Forslaget indebærer en begrænsning i adgangen til at få nedlagt forbud mod sikkerhedsstillelse. Skærpelsen af betingelserne for at få nedlagt forbud er gennemført ved som hovedregel at pålægge rekvirenten bevisrisikoen. Der henvises nærmere til de almindelige bemærkninger pkt. 3.1. og betænkningen side 89-93.

De i § 642, nr. 1 og 2, opstillede betingelser svarer til gældende ret, jf. betænkningen side 53-62.

Herudover indeholder § 642, nr. 3, en præcisering af, at forbudet som et foreløbigt retsmiddel alene forudsættes anvendt for at forhindre retstab hos rekvirenten ved at skulle afvente almindelig rettergang. Fogedretten må således i de konkrete sager tage stilling til, om denne betingelse er opfyldt. I den forbindelse må det dog fremhæves, at muligheden for at nedlægge fogedforbud for visse sagstyper kan udgøre den primære sikring mod retskrænkelser, eksempelvis krænkelse af immaterialrettigheder. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2. og betænkningen side 93.

Til § 643

Ved bestemmelsens *stk. 1* opretholdes med sproglige ændringer reglen i den nugældende § 648, stk. 2, hvorefter forbud ikke bør nedlægges, når det skønnes, at en af rekviriten tilbudt sikkerhed eller den straf, som lovens almindelige regler hjemler for retskrænkelsen, yder rekvirenten tilstrækkeligt værn. Endvidere præciseres i bestemmelsen, at erstatningsruslen i de tilfælde, hvor den i sig selv udgør et tilstrækkeligt værn, kan udelukke forbud.

Ved bestemmelsen i *stk. 2* er der tilvejebragt udtrykkelig hjemmel for den proportionalitetsgrund-sætning, som teorien allerede har opstillet med udgangspunkt i de gældende regler.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger pkt. 3.2. og betænkningen side 62-64 og 93-94.

Til § 644

Såfremt rekvirenten allerede under forbudssagen godtgør sin ret, vil det som hidtil være udelukket at afkræve rekvirenten en sikkerhedsstillelse som betingelse for nedlæggelse af forbud. Ved bestemmelsen i *stk. 1* er det tilsigtet, at fogedretten i alle andre tilfælde skal kunne afkræve rekvirenten sikkerhed. Sikker-

heden kan kræves såvel ved bevistvivl som i tilfælde af retlig tvivl. Der henvises herom til betænkningen side 66 og 95.

I *stk. 2* er det fastslået, at fogedretten som hidtil fastsætter sikkerhedens art og størrelse efter et skøn.

Efter retspraksis nedlægges forbud som oftest betinget af, at rekvirenten stiller sikkerhed inden en angiven frist. Denne praksis kan give anledning til tvivl om, fra hvilket tidspunkt retsvirkningerne af det nedlagte forbud skal regnes. For at undgå en sådan tvivl fastsættes det ved bestemmelsen i *stk. 3*, at forbud først nedlægges, når en af fogedretten forlangt sikkerhed er stillet. Af hensyn til fristen for anlæggelse af justificationssag, fristen for appel samt de strafbare følger af overtrædelseshandlinger, fastsættes det endvidere, at fogedretten giver parterne meddelelse om tidspunktet for forbudets nedlæggelse, såfremt dette tidspunkt ikke allerede er meddelt i et retsmøde, jf. retsplejelovens § 162. Det forudsættes, at retten normalt vil give underretning til den udeblevne rekviriten, jf. § 162, stk. 2, sidste pkt. Meddelelsen gives i den form, som fogedretten bestemmer, jf. retsplejelovens § 154. Der henvises i øvrigt til betænkningens side 96.

Til § 645

Bestemmelsen i *stk. 1* afløser den gældende § 650, stk. 2. Forslaget indebærer, at pligten til at yde bistand til forbudets håndhævelse overføres fra politiet til fogedretten. Om grundelsen for denne ændring i kompetenceforholdene samt om arten og omfanget af fogedrettens bistand henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 3.6. og betænkningen side 99-100.

Ved bestemmelsen i *stk. 2* tilvejebringes hjemmel for, at fogedretten i forbindelse med forbudets håndhævelse kan træffe bestemmelse om beslaglæggelse af rørligt gods. Betingelsen for, at beslaglæggelse kan finde sted, er, at rekvirenten kan godtgøre, at det gods, der ønskes beslaglagt, anvendes eller har været anvendt til overtrædelseshandlinger. Har godset ikke været anvendt til overtrædelseshandlinger, kan beslaglæggelse kun ske, såfremt rekvirenten med en meget høj grad af sandsynlighed kan påvise, at godset må forventes anvendt til overtrædelseshandlinger. Da beslaglæggelse – i lighed med forbud – er et retsmiddel af foreløbig karakter, kan beslaglagt gods ikke overgives til rekvirenten. Det fastsættes derfor i *stk. 3*, at fogedretten selv skal tage det beslaglagte i forvaring eller overlade det til en person, fogedretten har bemyndiget hertil.

Opbevaringen sker på rekvirentens bekostning. Udover de egentlige opbevaringsudgifter kan omkostningerne ved opbevaringen også omfatte f.eks. forsikringspræmier, såfremt fogedretten finder det